

FARSKÝ LIST

4.máj – 10.máj 2026, číslo 646

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

07

Potom sa celá izraelská pospolitosť zhromaždila v Šíle. Tam postavili stánok zjavenia. Krajina im bola totiž poddaná. Ale z Izraelových synov zostávalo ešte sedem kmeňov, ktorým nebol pridelený vlastný dedičný podiel. Preto Jozue vravel Izraelovým synom: "Dokiaľ sa budete okúňať vyjsť a zaujať krajinu, ktorú vám dal Pán, Boh vašich otcov? Pripravte si z každého kmeňa troch mužov! Chcem ich vyslať, aby sa už vybrali a rozišli sa po krajine, popísali ju vzhľadom na svoj dedičný podiel a potom aby sa vrátili ku mne. Rozdeľte si ju na sedem dielov! Júda zostane vo svojom podiele na juhu a Jozefov dom zostane na svojom území na severe. Rozpíšte krajinu na sedem dielov a prineste mi to sem! Tu pred Pánom, naším Bohom, vám hodím lós. Leviti preto nemajú podiel medzi vami, lebo Pánovo kňazstvo je ich dedičným podielom. Gad, Ruben a polovica Manassesovho kmeňa už dostali svoj podiel na druhej strane Jordánu, na východe; dal im ho Pánov služobník Mojžiš." Keď sa mužovia vyberali na cestu, aby spísali krajinu, Jozue im nariadil: "Chodte, pochodte krajinu a spíšte ju! Potom sa vráťte ku mne! Tu v Šíle vám hodím lós pred Pánom." Nato mužovia odišli. Pochodili krajinu a popísali ju do zvitku - mesto za mestom - v siedmich dieloch a vrátili sa k Jozuemu do tábora v Šíle. Jozue im hodil lós v Šíle pred Pánom. Tam Jozue rozdelil Izraelovým synom krajinu podľa ich oddielov. (Joz 18, 1-10)

Dnes Jozue súri ostávajúcu časť Izraelitov, aby sa pustili do dokončenia Pánovho diela, ktorého súčasťou sú a ktoré Pán začal uskutočňovať už dávno pred nimi povolaním Abrama. A keď sme už pri tom, dejiny Izraela sú dobrým príkladom toho, aké dôležité je byť dôsledný a doťahovať veci až do konca – i aké

nebezpečenstvo spočíva v ich nedotiahnutí! Z začať niečo – to je vzrušujúce, dobrodružné. Ale dokončovať to, to už môže pôsobiť nudne, pretože ako hovorí Thomas A. Edison, životná príležitosť často býva oblečená v montérkach a vyzerá ako obyčajná práca... Možno aj preto všetci poznáme knihu Exodus a úžasné okamihy vyslobodenia Izraela z egyptského otroctva – ale kto sme až doteraz nejako dôkladne poznali knihu Jozuovu? A predsa, bez toho, aby Jozue dotiahol do konca dielo, ktoré Boh cez Mojžiša započal, nemal by Exodus žiaden význam a skončil by presne takou pohromou, akú v jednej chvíli opisuje samému Bohu Mojžiš: „Národy, ktoré počuli zvesti o tebe, povedia: "Pretože Pán nemohol voviesť tento ľud do krajiny, ktorú im prisahou prisľúbil, pobil ich na púšti!"“ (Nm 14, 15-16). Ruku na srdce: Ísť na duchovnú obnovu alebo duchovné cvičenia alebo na šou s Godzone, to hej, baví nás to, vzruší a nabudí. Ale pokračovať v tom? Týždeň čo týždeň sa schádzať na spoločenstve cirkvi, denne študovať a učiť sa, s pomocou askézy pomaly a po kúskoch meniť svoje návyky a s pomocou lectio divina meniť svoje srdce a zmýšľanie – to už taká zábava nie je, že? Vlastne je celkom možné, že aj teraz, keď skončí toto naše uvažovanie, skončíme aj my. Ale nemali by sme. Je lepšie raz začať a dokončiť, ako stokrát začínať, ale nikdy nedokončiť!

Žiť život Boha – aké to je?

Apatheia, atharaxia a hesychia nás robia deťmi Boha, takými ako Boh, ktorý nepozná ani žiadostivosť, ani strach a žije sám v Sebe v Pokoji blaženosti. Robia nás dobrými stromami, ktoré sú pripravené prinášať dobré ovocie Božích skutkov a Božieho života. Čo presne to bude? Prvým Božím skutkom je ODPUSTENIE. V pôvodine toto grécke slovo

afiemi znamená prepustiť druhého na slobodu a dovoliť mu byť takým, aký je. Svetský človek má voči iným ľuďom množstvo nárokov, akí by voči nemu mali byť, spústu očakávaní, akí budú, ako sa budú správať a chovať. Očakáva totiž, že mu budú prospešní a že tak alebo onak uspokojia jeho vnútornú prázdnotu spôsobenú tým, že je prázdny Boha a stále nespokojný, stále nie naplnený a šťastný. A ak sa tieto jeho predstavy o druhých a jeho nároky a očakávania voči nim nesplnia, cíti sa sklamaný, pohoršený, zranený, ukrivdený, urazený, ba aj nahnevaný. A často to skončí neznášanlivosťou, spormi a konfliktami, alebo rozchodom, nezáujmom, ľahostajnosťou. Lenže znovuzrodený syn, dcéra Boha už takéto sebecké túžby v sebe nemá. *Apatheia* ho oslobodila k odpusteniu, keď sa zrieka týchto predstáv, nárokov a očakávaní a všetkých ľudí prijíma takých, akí sú, tak, ako to robil Ježiš, keď nad Ním „*farizeji a zákonníci šomrali: "Tento prijíma hriešnikov a jedáva s nimi."*“ (Lk 15, 2). Aj nás takto prijal, volá nás, „*podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení*“ (Mt 11, 28) a nežiada, aby sme najprv boli podľa Jeho predstáv – po vzore svojho Otca, ktorý tiež bez predchádzajúcich nárokov či očakávaní „*dáva slnku vychádzať nad zlých i dobrých a posíela dážď na spravodlivých i nespravodlivých*“ (Mt 5, 45). Hovorí, aby sme aj my konali rovnako: „*Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám. Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, vrchovatú vám dajú do lona. Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám*“ (Lk 6, 37-38). Ak by sme tak nekonali, len by sme dokazovali, že ešte synmi Boha nie sme. Druhým Božím skutkom je MILOSRDENSTVO. Je to viac, než súcit či zľutovanie sa. V Biblii milosrdenstvo je v prvom rade verná a oddaná láska, ako o tom Božom hovorí Apoštol, že dokonca aj „*ak sme neverní, on ostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže*“ (2 Tim 2, 13). Tak aj Jeho Syn „*zomrel v určenom čase za bezbožných, keď sme boli ešte bezmocní.*

„*Sotvakto zomrie za spravodlivého; hoci za dobrého by sa azda niekto odhodlal umrieť. Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici*“ (Rim 5, 6-8). Z lásky k nám, zlým, hriešnym a naskrz nehodným, dokonca nepriateľským „*zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži,*“ (Flp 2, 7-8) len „*aby každý, kto verí, mal v ňom večný život.*“ (Jn 3, 15). Veď odpustiť a prijať hriešnika neznamená schváliť jeho hriech ani ho ľahostajne ponechať v jeho biede! Nás volá k tomu istému: „*Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec! Tak bude vaša odmena veľká a budete synmi Najvyššieho, lebo on je dobrý aj k nevďačným a zlým*“ (Lk 6, 35-36)! Ak by sme takto nekonali, len by sme dokázali, že v nás nie je Božia Láska a ešte nie sme Jeho deťmi. Tretím je SPOLOČENSTVO, komunita, čiže Cirkev. Spoločenstvo, v ktorom si navzájom odpúšťame a preto môžeme byť každý naplno sebou samým a nemusíme sa pretvarovať ani báť, že iní sa možno pre naše spôsoby urazia, pohoršia, nahnevajú sa alebo nás odmietnu. A súčasne rovnako aj my prijímame a milujeme druhých takých, akí sú, bez toho, aby sme ich súdili, posudzovali, porovnávali sa s nimi či dokonca súperili, ako nám káže Písmo, „*znášajte sa navzájom a odpúšťajte si, ak by mal niekto niečo proti druhému. Ako Pán odpustil vám, tak aj vy!*“ (Kol 3, 13). Súčasnne medzi sebou žijeme aj Božie milosrdenstvo, sme si navzájom verne oddaní. Písmo o tejto oddanej láske hovorí, že „*ako Boží vyvolenci, svätí a milovaní, oblečte si hlboké milosrdenstvo, láskavosť, pokoru, miernosť a trpezlivosť. Podľa toho, kto aký dar dostal, slúžte si navzájom ako dobrí správcovia mnohotvárnej Božej milosti. Nech nik nehladá vlastné záujmy, ale záujmy iného. Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov*“ (Kol 3, 12; 1 Pt 4, 10; 1 Kor 10, 24; 1 Jn 3, 16).

Ak takto žijeme ako opravdivá Božia Rodina v Božej láske, je to dôkaz toho, že kresťanmi a katolíkmami naozaj sme, že sme prijali Dar Božieho synovstva a už patríme Kristovi. Tak to hovorí On sám, keď nám dal len jediné prikázanie a súčasne jediné kritérium kresťanstva: „*Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať*“ (Jn 13, 34-35). Posledným Božím skutkom je MISIA. Ježiš prišiel na tento svet, aby svojim vtelením, životom, konaním, smrťou, zmŕtvychvstaním, nanebovstúpením a zoslaním Ducha Svätého „*zhromaždil vedno rozptýlené Božie deti*“ (Jn 11, 52). Hovorí, že je ako pastier, ktorý keď má „*sto oviec a jednu z nich stratí, nenechá tých deväťdesiatdeväť na púšti a nepôjde za tou, čo sa stratila, kým ju nenájde? A keď ju nájde, vezme ju s radosťou na plecia, a len čo príde domov, zvolá priateľov a susedov a povie im: "Radujte sa so mnou, lebo som našiel ovcu, čo sa mi stratila"*“ (Lk 15, 4- 6). Ani my nemôžeme len tak ostať spokojne si sedieť ako nejaká „duchovná buržoázia“ (kardínál Robert Sarah) na stretku oných deväťdesiatdeväť dobrých kresťanov a nestarať sa o tých, čo sú stratení tam vonku, roztratení vo svete – obzvlášť, keď dnes je to práve naopak a je to deväťdesiatdeväť stratených na sotva jedného nájdeného! A tak „*nás ženie Kristova láska*“ (2 Kor 5, 14) aby sme vyšli tam von, do sveta a vynaložili svoje sily a schopnosti na to, aby sme všetkých stratených priviedli ku Kristovi, tak, ako Apoštol, keď „*pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých*“ (1 Kor 9, 22). A keby sme sa zdráhali zasvätiť sa tomuto Dielu lásky Boha, nášho Otca, len by sme tým usvedčili samých seba, že ešte nie sme Jeho deti a ešte v nás stále nie je Jeho milosrdná, verná a oddaná Láska!

Uvažujme spolu!

- Odpustenie, milosrdenstvo, spoločenstvo a misia – skúsme vlastnými slovami zhrnúť, v čom

spočívajú, čím sa vyznačujú a prečo bez nich kresťanstvo neexistuje!

- U každého tohto postoja a skutku sa opýtajme: Nakolko som si to doteraz uvedomoval? Nakolko to už žijem? Čo mi v tom ešte prekáža? Aká nedôvera? Aká žiadostivosť a aký strach? Čo musím urobiť, aby som synom, dcérou Boha bol a toto bolo pre mňa normálne?

01

Keď ukončili del'bu krajiny na jednotlivé územia, Izraeliti dali podiel aj Nunovmu synovi Jozuemu vo svojom strede. Podľa Pánovho rozkazu mu dali mesto, ktoré si žiadal, TamnatSáru na Efraimskom pohorí. On si mesto vybudoval a usadil sa v ňom. Toto sú dedičné podiely, ktoré lósom rozdelili kňaz Eleazar, Nunov syn Jozue a náčelníci izraelských kmeňov v Šíle pred Pánom pri vchode do stánku zjavenia. Tak dokončili del'bu krajiny. (Joz 19, 49-51)

Vďačnosť Bohu... uvažovali sme už o nej. Ale čo tak vďačnosť ľuďom, ktorí nám pomohli a ktorých Boh do nášho života poslal – tak, ako sa Izrael odvdčail Jozuemu? Všetci poznáme prikázanie „*cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil na zemi, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh*“ (Ex 20, 12). V kultúre Izraela rodič sa stával plne a dokonale rodičom až vtedy, keď deťom nielen daroval život a staral sa o ne, ale keď ich vovádzal do poznania Boha, do poznania Božieho Zákona a do vernosti Bohu a Zákonu. V Izraeli rodina bola skutočne „domácou cirkvou“. Otec v nej bol modlitebníkom a obetníkom, akoby kňazom svojej rodiny, podobne matka bola tou, ktorá učila deti zbožnosti. Úcta k rodičom znamenala u dieťaťa poslušnosť. Vzbura voči rodičom sa považovala za vzburu voči Bohu, voči Bohom ustanovenému poriadku, deti majú k rodičom pristupovať s rovnakou bážňou („bát sa“), ako k samému Bohu: „*Nech sa každý bojí svojej matky a svojho otca a zachovávať svoje soboty. Ja, Pán, som váš Boh!*“ (Lv 19, 3) a preto „*kto udrie svojho otca alebo svoju matku, musí zomrieť, kto zlorečí svojmu otcovi alebo svojej*

matke, musí zomrieť“ (Ex 21, 15.17). Neskôr, keď dieťa vyrástlo na muža či ženu, sa za prejav úcty považovalo to, že sa deti postarali o svojich rodičov a tak im vrátili starostlivosť a dobro, ktoré od nich ako deti prijímali: „Synu, zastaň sa v starobe svojho otca a nezarmucuj ho, kým žije; ak slabne na rozume, maj strpenie a nepohrdaj ním, kým si pri sile; lebo milosrdenstvo s otcom nebude zabudnuté. Za ťažkosti s matkou dostane sa ti dobrej náhrady. Za tvoje spravodlivé (počínanie) vybuduje sa ti dom a pamätať sa bude na teba v deň súženia a ako za jasného slnka ľad, tak sa rozplynú tvoje hriechy. Akú zlú povest' má taký, čo si opúšťa otca a kto trápi svoju matku, je od Boha prekliaty.“ (Sir 3, 14-18). Toto je to, čo v Písme znamená „ctiť si“ otca svojho a svoju matku. Písmo hovorí, že rovnako si máme ctíť aj tých,

ktorí sa stávajú našimi rodičmi a vychovávateľmi v tom novom, Božom živote: „Starší, ktorí sú dobrými predstavenými, zasluhujú si dvojnásobnú úctu, najmä tí, čo sa namáhajú pri slove a vyučovaní. Veď Písmo hovorí: "Mlátiacemu volovi nezaviažeš papuľu" a "Robotník si zaslúži svoju mzdu."“ (1 Tim 5, 17-18) a inde „ten, koho vyučujú slovo, nech sa delí o všetky dobré s tým, kto ho vyučuje“ (Gal 6, 6), a zasa „ak pohania dostali účasť na ich duchovných dobrách, sú povinní poslúžiť im zasa v hmotných“ (Rim 15, 27). Je to záležitosť spravodlivosti. Pouvažuj dnes o tvojej úcte a vďačnosti voči ľuďom, ktorí ti na tejto tvojej ceste pomáhali a pomáhajú: rodičia... členovia tvojho spoločenstva, animátor... farníci a známi... duchovní otcovia... ľudia v kresťanských médiách a reláciách... a pod.

	Čičava	Komárany	Memík
Po	Svätá mučenica Pelágia		
4.5.	16.30 +Mária, Bartolomej (r.Janočková)	18.00 +Michal (r.Kovkova)	
Ut	Svätá mučenica Irena; prepodobný otec Nikefor, igumen Médikiovho monastiera		
5.5.	18.00 +Vilma, Jozef (r.Orlíková)		
St	Zakončenie Polovice Päťdesiatnice; svätý spravodlivý a veľmi trpezlivý Jób		
6.5.	18.00 +Alžbeta (r.Gerová) +panychýda		
Št	Spomienka na znamenie úctyhodného kríža v Jeruzaleme		
7.5.	8.00 *ZBP ruženec		
Pi	Svätý slávny a všechválny apoštol a evanjelista Ján Teológ		Odporúčany sviatok Voľnica
8.5.	18.00		
So	Prenesenie ostatkov svätého Mikuláša Divotvórcu z Myri do Bari		
9.5.		18.30 *ZBP Jana s rod. (r.Kráľová)	17.00 *za farnosť
Ne	Šiesta nedeľa po Pasche – o Slepom		
10.5.	Svätý apoštol Šimon Horľivec		
	7.30 *ZBP Dušan st. (r.Vilénikova)		

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete

Odpustové slávnosti: 17.5. – Nanebovstúpenie Pána v Merniku; 31.5. – 70. výročie posvätenia rim.kat. kostola v Čičave; 28.6. – Sv. Kozmu a Damiána v Čičave; 26.7. – Sv. Anny v Komáranoch